

Farul Creștin

REVISTĂ RELIGIOASĂ CREȘTINĂ BAPTISTĂ

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

ABONAMENTUL :

Pe un an 120 Lei, pe 6 luni 65 Lei
In străinătate 300 Lei

REDACTIA ȘI ADMINISTRAȚIA :

Arad, B-dul Regelui Ferdinand No. 65

Inscris la Trib. Arad secția III.

No. 6/1939

Girant responsabil : N. ONCU

Măinile lui Isus

„Și Isus... le-a arătat mâinile Sale...” Ioan 20:20.

Domnul Isus a arătat aici ucenicilor Săi, mâinile ca ochii lor să vadă că jertfa de mântuire și salvare a fost dată, că serviciul Lui a fost terminat. Măinile Sale păstrau sfâșieturile de carne făcute de cuie, păstrau urmele crucii.

Gândiți-vă că întotdeauna mâinile au descoperit caracterul și activitatea noastră. De pildă uități-vă la un mecanic pe mâini, ea, e plin de ulei patruns în piele, chiar dacă nu ar vrea să spună el acest lucru, mâinile îl trădează. Acelaș lucru cu plugarul, cu minerul, cu muncitorul și chiar cu funcționarul. Pe mâini se cunoaște ce lucrăm. Ce Evanghelie minunată au mâinile Domnului Isus! Ce binecuvântare pentru acela care poate ceti pe mâinile Domnului Isus! Vom putea noi pătrunde și descifra graiul lor?

MUNCA

El era fiu de tâmplar. A crescut în atelierul de lemnar al lui Iosif. El știa să taie scândura cu ferăstrăul, știa cum să lucreze cu rindeaua, știa să facă mese, scaune, și de toate. Domnul Isus a muncit. Ce pildă minunată pentru noi, pentru credincioșii Săi! Ei nu pot fi trântori. În turma Domnului Isus nu au ce căuta acei, cărora nu le place să lucreze. Numai lucrătorul este vrednic de plata sa, numai cine lucrează să mănânce.

Indiferent unde lucrezi în viața socială, dar tu trebuie să muncești. Măinile tale, credincioșule, trebuie să aibă dovada muncii și a activității. Un leneș e urât de

lume și condamnat de Dumnezeu. El nu poate fi stimat, el nu poate avea respect.

MILA ȘI MÂNGĂIERE

„Și-a pus mâinile și l-a vindecat...” Urmăriți tot Noul Testament și veți vedea că Domnul Isus a folosit mâinile Sale și pentru binefacere. A pus mâinile pe ochii orbului, a pus mâinile pe cel bolnav, a luat de mână pe fiica lui Iair, etc., etc. Pretutindeni și încotinu mâinile Domnului Isus sâmânau milă și mângâiere. Ce icoană minunată e și aici pentru noi! Nu e destul să folosești mâinile tale numai pentru muncă, nu, ele pot presăra celor loviți în viață milă și mângâiere. Sunt printre noi mulți, foarte mulți nevoiași, bolnavi, orfani, văduve, săraci, etc., cari așteaptă mila noastră. Dar sunt puține mâinile cari pot arăta urmele milei! Sunt apoi mulți întristați, stăpâniți de lacrimi și suspine, cari au nevoie mare de mângâierea ta. Câte ocazii din acestea le-ai pierdut!

Da mâinile noastre, dacă noi îl urmăm pe Isus, trebuie să arate tuturor urmele milei și ale mângâierii. Așa au fost mâinile Domnului Isus și așa trebuie să fie și mâinile noastre.

MÂNTUIRE

„Are pe mâini... semnele cuielelor...” Sunt în cameră toți ucenicii, Domnul li se arată, vrea să-i convingă că a înviat din morți, vrea ca ei să nu se îndoiască de El, că nu e altul, și atunci „le arată mâinile.” Ele erau dovada cea mai bună că, El a fost pe cruce, că El a fost pironit cu cuie, că

prin carnea palmelor Lui a străbătut fierul și L-a țintuit pe crucea ispășirii. Ele erau semnul biruinței, a învingerii desăvârșite. A trecut prin toate, cuiele nu au mai putut să-L țină legat de cruce, piatra în mormânt, ci le-a biruit înviind din morți. Mântuirea a fost dată. Toată pedeapsa și condamnarea pentru păcat a fost ispășită. El e eroul crucii, iar crucea e mântuirea milioanele de oameni, cari cred în El.

Măinile Domnului arătau rane; rane din care a curs sânge și noi „în sângele Lui avem spălarea și curățirea de orice păcat.” Apoi așa cum spune Isaia: „Prin ranele Lui suntem tămăduiți.” În clipa când Domnul Isus îți arată vindecarea ta.

Ce bucurie pentru noi, să primim mâinile lui Isus! Ele ne dau asigurarea că, asupra noastră păcatul nu mai are nicio putere. El a fost biruit. Și ceva mai mult, că Tatăl nu mai are pentru ce să ne condamne, căci păcatele noastre au fost spălate de sângele lui Isus. Ce har mare pentru noi! Ce mântuire minunată! Ferice de acel ce o are!

Dar arătarea mâinilor Domnului Isus ne servește nu numai pentru convingerea mântuirii, ci e o pildă, o poruncă, un grai, care ne vorbește tăcând. Arătarea mâinilor Domnului Isus e porunca dată de El: „Mergeți în toată lumea și predicați Evanghelia...” El a câștigat-o, dar cine dacă nu noi o vom răspândi și predica? Cine e mai bun pentru a predica mântuirea, dacă nu unul, care a cunoscut-o, știe ce bine e să fi mântuit? Cine altul, dacă nu tu,

(Continuare în pag. 2)

Farul Creștin

Foarte religioasă

Apare sub îngrijirea unui comitet

Anul IX. Nr. 30 Sâmbătă 26 Iulie 1941
Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentului:

Pe un an 120 lei, pe 6 luni 65 lei.
In străinătate 300 lei.
In Statele Unite 2 dolari.

Nu se primesc abonamente decât cu
trimiterea banilor înainte.

Redacția și Administrația

Arad, Bul. Reg. Ferdinand 65
Casier: N. ONCU Arad, Str. Blanduziei 4

DELA REDACȚIE

Tragem atenția tuturor și rugăm în mod stăruitor, ca orice bani pentru revistă Farul și Călușă să se trimită numai la casierul revistei N. Oncu, str. Blanduziei 4, Arad. Redacția nu răspunde de banii trimiși pe altă adresă.

* * *

Cu ajutorul lui Dumnezeu, a venit vremea ca, din nou să putem trimite revista noastră fraților noștri din Bucovina de Nord și Basarabia. Astfel Nr. 29 al revistei a fost primul, care a fost expediat. Rugăm pe toți acei cari cunosc adrese din acele ținuturi, să ni-le comunice spre a le putea trimite „Farul”, și întrucât știm cu toții că cetitorii noștri din acele ținuturi, au rămas în urma jafului comunistilor săraci și fără posibilitate de a putea plăti costul abonamentului, conducătorii revistei sunt hotărâți a o expedia gratis, în acest scop rugăm întreaga frățietate, să binevoiască a ne ajuta, trimițând ajutorul bănesc pe adresa fratelui N. ONCU, str. Blanduziei Nr. 4, Arad.

* * *

Mulțumim și de data aceasta tuturor acolora, cari din dragoste pentru cauza Domnului au lucrat și au făcut abonamente acum la jumătatea anului. Lucrarea lor a fost o îmbărbătare și o mare încurajare pentru noi. Suntem siguri că, Domnul îi va binecuvânta cu bucuria de a vedea pe acei, cărora ei le-au abonat Farul, că iubesc mai mult lucrarea Domnului și cunosc mai mult din cuvântul Domnului.

FEMEII CU SPIRIT EROIC

Jud. 4 1:24 Judecători 5 1 31

Spiritul de jertfă se poate vedea foarte mult în femeie. Ea merge până la picătura de sânge în slujba pentru alții. Aceasta se vede în cămin, cât sacrificiu face ea pentru copii, pentru cei ei casei și în viața socială.

1. **Femeile eroine în viața politică.** Avem cazuri, când femeia a fost la înălțime în viața politică. Debora merge alături de Baruc în război; ea îl inspiră la credință în isbândă și curaj în greutăți.

Estera care e gata să moară pentru mântuirea poporului său. Ea nu poate fi fericită în palat atunci, când știe că poporul său e pe drumul disperării. Ea merge cu riscul vieții și face mijlocire pentru poporul său.

Ecaterina Teodoroiu marea eroină a neamului Român conduce oastea în luptă murind pe câmpul de onoare pentru neamul său. Toate aceste ne servesc la încredere în sufletul tare al femeii. Vedem că femeia poate face orice lucru atunci, când vrea și crede în Dumnezeu în capacitățile ei și în isbândă.

2. **Femeile eroine pe teren religios.** În viața religioasă, femeile au fost la înălțime, în ce privește eroismul. Ana care e gata să dea Domnului întâiul ei născut. Aceia ce a cerut și a fost darul rugăciunilor ei, a dat ea Domnului. Să dai ce iubești înseamnă a fi erou.

Tabita care își închină întreaga ei viață, lucrând pentru săraci și orfani. Ea a lăsat ca viața ei să curgă treptat pentru nevoile altora.

Maria Slessor care și-a închinat întregul său viitor și viața ei tânără pentru misiunea în Africa. A muncit cu mâinile ei, făcând case și ajutând pe negrii. Un ziar scria mai anii trecuți despre o femeie, care a crescut 70 de copii fără să fi născut ea vreunul.

3. **Roadele eroismului feminin.** Acest spirit eroic a ridicat geniul feminin din selăvia antică. Femeia a ajuns la înălțimea bărbatului prin spiritul ei eroic. Copii cari

au fost de folos societății din cauza spiritului eroic al mamelor lor sunt un rod al acestui eroism.

Opere de caritate și binefacere care au fost bine îngrijite din cauza spiritului eroic al femeilor bune. Apoi din spiritul lor sau inspirat fete tinere pentru a lucra la binele societății, ca misionare, etc.

Din aceste exemple putem învăța cum să fim noi cele de azi, când Biserica și națiunea ne cere serviciul nostru. Domnul Isus a descoperit sufletul femeii și noi să-l apreciem.

Fibia

Măinile lui Isus

(Urmare din pagina 1-a)

acel care ai cunoscut binefacerea sângelui, e îndatorat să spună fraților tăi din păcat despre Isus? „Le-a arătat mâinile...” și în clipa aceasta au apărut două tablouri. Unul Golgota cu crucea, cu jertfa ispășirii și unul cu mii, cu milioane de vieți pierdute, cari așteaptă salvarea. „Mergeți — le spune El — și predicați la toată făptura Evanghelia mântuirii.”

Sute și mii de persoane în jurul tău se pierd, se duc în lumea veșniciei fără mântuire sau se frământă și se chinuesc în păcate și groază, iar tu care ai privit mâinile lui Isus, ai fost mântuit prin jertfa de pe cruce, stai nepăsător. Ce grozavă nepăsare! Ce mare vinovăție!

Privește, fratele meu, Isus îți arată mâinile Sale. Ascultă graiul lor. Dute apoi și spune tuturor că Isus a vărsat sângele Său ca oricine crede în el să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Iar tu, prietenul meu, suflet nemântuit, uită-te Isus îți arată și ție mâinile Lui. El a murit pentru tine. Dacă crezi în El, sângele Lui te spală de orice păcat.

de Alexa Popovici

„Dacă răbdăm, vom și împărăți împreună cu El.” II. Tim. 2:12.

EVANGHELIA LA GURA SOBEI

„...L-au luat la ei și i-au arătat mai cu de-amănădui Călea lui Dumnezeu.” *Fapl. 18, 26.*

Ne putem închipui scena aceasta. Casa, în care au locuit Acuila și Priscila. Ei îl iau pe Apolo la ei acasă, pentru cină. Stau la foc și vorbesc împreună. Cu siguranță toți trei au îngenunchiat pentru rugăciune.

Accia era o mare zi în biserica din Efes. Un mare orator ia parte la serviciul divin. El a venit din Alexandria, unde era centrul de cultură. El era un om cu universitate și un predicator elocvent. Acuila și Priscila erau interesați în noua voce a culturii dată de acest orator și de aceea îl luară la casa lor.

Ei găsiră ceva omis din predica lui Apolo. El n'a spus nimic despre Mântuitorul; nimic despre cruce; nimic despre înviere; nimic despre lucrarea apostolică; nimic despre Duhul Sfânt și viața nouă prin redință.

Acuila și Priscila erau remarcabili ascultători și cei mai buni observatori ai predicilor. Cunoșteau vorbirea evanghelică, căci ei erau prietenii sf. Ap. Pavel. El a locuit cu ei optsprezece luni și ei au conversat împreună despre lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. Ascultând pe Apolo, ei erau amar înșelați. Il cunoscuseră, că el nu știe despre lucrurile vitale, deaceia îl invitară la casa lor, ca să le pună toate acestea înaintea lui, cu toate că aceasta era o materie delicată, ca el să primească critica și punctul lor de observare, fiindcă el era departe de al lor intelect și talent. El putea să le pună întrebarea: „Cine sunteți voi să-mă criticați pe mine...?” Inșă credem că ei au spus, că sunt prieteni cu apostolul Pavel, așa că Apolo a primit ospitalitatea lor. Și după ce au luat masa împreună, au discutat despre credința sa în lucrarea lui Ioan Botezătorul și apoi despre a Mântuitorului Isus cum a murit, a înviat și cum s'a înălțat la ceruri și că El este și acum printre ai Săi prin Duhul Sfânt, care lucrează prin aleșii Săi spre a-i apropia tot mai mult de viața nouă trăită în legătură cu El.

Toate acestea erau lucruri noi pentru Apolo, înșă el asculta ce

spuneau ei. Inima sa a fost deschisă larg pentru adevărurile Evangheliei. Ea era foarte limpede și convingătoare. Intră în credință și făcu mari descoperiri. Trecu la Corint cu mesajul creștin și ținu multe predici.

Omul poate fi învățat și încă să fie în necunoștință despre unele lucruri, pe care ar trebui să le cunoască. Apolo a cunoscut multe lucruri. Din Alexandria a cunoscut toată filosofia greacă, doctrinele lui Filon și toate sistemele de etică și încă o bună parte din Sf. Scriptură, totuși el era în necunoștință despre Hristos Mântuitorul.

E posibil ca omul să cunoască mare parte din știință și să nu știe nimic despre mântuirea sufletului; să știe despre toate religiile din lume și el încă să nu știe despre unul și numai singurul Mântuitor; să știe o bună parte din teologie și nimic, despre religia adevărată; să știe despre Hristos și încă să nu-L cunoască că El este Mântuitorul omenirii.

Omul de rând poate avea cele mai bogate cunoștințe. Acuila și Priscila nu puteau fi comparați cu Apolo în cunoștințele seculare, înșă ei erau plini de bucurie și fericiți că, aveau cea mai binecuvântată cunoștință din lume. Sunt foarte mulți în zilele noastre, care puțin știu despre știință și filosofie, sau despre literatura popoarelor, înșă ei sunt în posesiunea celor mai înalte adevăruri. Pentru a avea experiența unei vieți divine, nu e necesar a poseda o educație științifică. Omul poate fi membru în cea mai mare societate din lume — Biserica lui Hristos — fără ea să fie membrul unei societăți științifice sau unei academii de litere. O mare mulțime de oameni de rând știu în cine au crezut. Credința în Isus este organul spiritual al cunoștințelor noastre.

Omul care cunoaște adevărul vital trebuie să-l mărturisească. Nici Acuila, nici Priscila nu pot să tacă, ci ei au deosebită plăcere să primească în casa lor pe marele predicator să-l învețe despre „Călea lui Dumnezeu.” Orice om, care a primit pe Isus și mântuirea prin sângele Său, nu poate rămâne în tăcere, ci să spună și al-

tora, ceea ce a primit. Femecea samariteancă nu a tăcut, ci a făcut cunoscut în cetate zicând: „Veniți să vedeți un om...” Un om odată stând la poarta casei sale auzi pe un trecător: „În numele lui Isus din Nazaret scoală-te și crede, și tu vei fi vindecat de toate infirmitățile tale.” Și acel om din acel moment s'a întors și a fost un vestitor al Evangheliei.

Omul care primește învățătura este fericit. Apolo nu a refuzat învățătura primită de la Acuila și Priscila, ci el văzu Scripturile într'o nouă lumină; într'o nouă putere a bisericii creștine; el a simțit măreția harului; el a găsit bucurie în iertare; el a găsit secretul vieții în Isus Hristos; a descoperit însărcinarea dată de Duhul Sfânt. Apoi merge în Corint și predică cu putere cuvântul Sf. Scripturi.

În inimile multor oameni este o adâncă neliniște. Nu găsesc nimic în această lume satisfăcător. Multe doresc să facă, dar nu pot pentru că inima lor altceva dorește, mai scump, mai de valoare ca orice, pe ISUS. Numai El poate da pacea, iertarea și energia de a-L servi și a-L cunoaște pe deplin. Viața noastră niciodată nu poate fi mulțumită, decât atunci, când are relații cu Isus.

Acum este timpul, când fiecare individ trebuie să-și dea seama dacă cunoaște pe Isus, căci înzădar ar avea toate științele acestei lumi și dacă nu are cunoștința despre Isus, îi lipsește cea mai mare și mai glorioasă știință.

Vicaș Teodor

Cineva a spus:

Dacă Hristos e calea, noi suntem semnalele.

Dacă Hristos e adevărul, noi suntem exemplele acestui adevăr.

Dacă Hristos este ușa, noi suntem ușierii.

Dacă Hristos este viața, noi suntem mlădițele.

Dacă Hristos este soarele, noi suntem razele.

Nu uitați! Comandați cărți dela depozitul nostru str. Ferdinand Nr. 65 Arad.

Monica mama lui Augustin

Soarele apunea încet în mare. La fereastra unei vile mici de pe țărmul de Sud al Tiburului, stă admirând ultima strălucire a soarelui, a astrului, profesorul de retorică, Aureliu Augustin, de curând convertit la creștinism, împreună cu mama sa, Monica. Ei erau în drum spre Africa, dar aici în Ostia au făcut un scurt popas pentru a-și fortifica puterile, căci aveau de făcut o lungă călătorie pe mare.

Nu spuneau nici un cuvânt. Monica luase în mâna sa, mâna fiului. Astăzi e ziua cea mai fericită din viața mea, zise ea după un timp. Augustin o privi mirat.

— Dece mamă? — o întrebă el mirat.

— Viața mea și-a atins punctul culminant, răspunse Monica. Toate dorințele îmi sunt împlinite. Sunt pregătită să mor. Trebuie să fie frumos a dori să mergi acasă în Impărăția lumii, fiind mulțumită de a avea toate dorințele împlinite. Augustin tăcu.

Gândurile Monicei rătăciră în trecut. Grea fusese viața ei, foarte grea. Multe suferințe avusese de îndurat, din cea mai fragedă tinerețe. Dar una i-a dat mângăiere și putere în toate împrejurările vieții; siguranța de-a avea pe Isus Hristos un Tată în ceruri, care știa nevoile ei și înțelegea suferințele ei. Lui îi destăinuia adesea durerea și după orice convorbire avută cu El, primea din nou curaj și voință pentru a trăi. Și astăzi multimea încă din inimă bătrânei îngrijitoare, care îi arătase calea către Hristos. Ea nu era decât o sclavă. Dar cât de minunată, de adâncă și de bogată a putut deveni binecuvântarea unei servitoare credincioase, care și-a făcut serviciul privind la Stăpânul ei și știind că, e responsabilă înaintea lui Dumnezeu. Intreaga ei existență o datora în parte acestei sclave, care a crescut-o într-o disciplină severă. Ea a îndemnat-o să fie stăpână asupra dorințelor ei și astfel a fost capabilă să devie soția și mama de mai târziu.

Monica își aminti de ziua în care se căsătorii cu Patricius. El era de atunci păgân și cu o natură violentă. Primii ani de căsătorie n'au fost deloc ușori pentru dâ-

sa. De multe ori, nevinovată fiind, a trebuit să îndure mânia soțului său. Dar ea a suportat toate acestea, pentru că a intrat în căsnicie cu hotărârea de a se supune soțului, așa cum o învăța Scriptura, și a nu căuta să-l câștige pentru Dumnezeu prin cuvinte frumoase, sau prin predici lungi, ci printr'un exemplu bun de viață. Zilnic lua parte la adunările de dimineață și de seară a comunității creștine. Prin rugăciune se întărea pentru lupta grea de peste zi. În felul acesta, ea a reușit să dobândească nu numai inima soțului, dar și pe a soacrei. Aceasta recunoscuse bunătatea sinceră a nuroii sale și începuse să o iubească. Dar cea mai mare bucurie a simțit ea atunci, când soțul ei se pregătea să treacă pe față la creștinism și când se botează.

Ochii Monicei strălucneau gândindu-se la aceste amintiri.

— Mare și minunat ești Tu, Doamne, și fără margini e harul Tău! — șoptiră buzele ei. Strânse mai tare mâinile lui Augustin. El o privi mirat.

— Ce e? întrebă privirea sa.

— Mă gândeam la timpurile trecute, zise Monica. Atunci Augustin îngenunchiă lângă ea, și-și ascunse capul în poala ei.

— Multe greutăți, griji și nopți nedormite ți-am pricinuit eu, mamă! Știu eu bine, și deaceia te rog iartă-mă!

— Poate că ele îți sunt iertate deja, fiul meu. Totul pare a fi un vis de când ai găsit calea către Dumnezeu. Monica spuse cuvintele acestea pe șoptite, în timp ce mână ei desmierda capul tânărului. După un timp Augustin își ridică privirea și zise: „Cum se face că, ai mai crezut în salvarea mea și că te-ai mai rugat pentru întorcerea mea, chiar atunci, când părea că nu mai e nici o speranță?”

— Te iubeam, fu răspunsul simplu al Monicei și în mine trăia credința în puterea de minuni a Fiului lui Dumnezeu. Deaceia, niciodată nu mi-ai pricinuit o durere mai mare, ca atunci, când ai năvălit Cartagina și te-ai dus la Roma. Cu puțin înainte mi-ai promis că, vei rămâne acasă, și eu eram sigură că, în felul acesta te-ai fi putut mai ușor aduce ne-

calea cea bună, ferindu-te de pace. Dar sosi ziua în care mă văzută stând pe țărm și privind urma vaporului care te ducea lângă mine, fără să-mi fi dat puțin mâna la despărțire.

De atunci ochii mei erau mereu înecați în lacrimi. Toată mângăierea predicatorilor nu mi-a putut folosi la nimic. Eu te vedeam mereu în tumultul vieții romane și mă temeam de pierderea sufletului tău. Într-o zi predicatorul mă mângăie cu cuvintele: „Fiică liniștită fiica mea, Fiul atâtor lacrimi și rugăciuni nu poate pierdut!” Acest sfat a fost pentru mine și un îndemn și o mustrare. În durerea mea am uitat să încredințez viața și mai departe lui Dumnezeu. De atunci am început din nou să fac lucrul acesta, și așa m'am mai liniștit. În cepeam să fiu sigură că, acolo unde de puterea și știința omenească se sfârșește, harul lui Dumnezeu nu se sfârșește încă. Cât de mulțumită am fost când mi-ai comunicat că te-ai stabilit la Milano. Tu fost prima ancoră aruncată de Dumnezeu, din cauza rugăciunilor mele. Nădărduiam că acolo vei întâlni pe Ambrosie, mare episcop. În cele din urmă n'au mai putut răbda; iubirea m'a găsit la tine. Trebuia să fiu liniștită, căci numai pentru tine mă trăiam și cu gândul la tine erai zi și noapte. Doream să te văd salvat. Deaceia am îndrăznit să fac greaua călătorie pe mare și fericirea mea a fost nespuse de mare când din nou te-am putut strânge în brațele mele. Apoi venit și ziua când ai ascultat vocea lui Dumnezeu și te-ai hotărât să-L urmezi. Acum tu mai ai încă dorință pământească. Aștept ziua în care Dumnezeu îți va zice: „Intră în bucuria Stăpânului Tău!” Augustin ascultă liniștit. Apoi ridicându-și capul adăugă: „Și pentru mine, căci pământești au pierdut orice valoare, mamă. Iar acesta este mai meritul tău. Acum mai am singură dorință: de a fi un luptător bun al lui Dumnezeu aici pe pământ.”

— El să te întărească pentru aceasta, zise Monica și își pusese mâinile pe capul lui. În semn de
(Continuare în pag. 5)

„Nu-l va bate arșița, nici soarele; căci Cel ce are milă de ei îi va călăuzi.” (Isaia 49:10.)

Pietrele prețioase

În Alexandria Egiptului, trăia prin secolul IV-lea o tânără foarte bogată, dar și foarte sgârclă. Niciodată nu dăduse vreun ban pentru alinarea necazurilor cuiva sau pentru vreun sărac.

Pe vremea aceea trăia în Alexandria și Sf. Macarie cel Mare, călugăr vestit prin sfințenia vieții lui, ca și prin osteneala ce și-o da ca să mângâie pe cei necăji. Sf. Macarie avea sub îngrijirea lui un spital, în care erau îngrijii bolnavii săraci. Într-o zi, se duce la tânăra bogată și-i spune: „Întâmplarea a făcut să-mi cadă în mâini mai multe pietre prețioase, sunt emerde și hiacinte, și nu știu dacă sunt furate sau găsite. Nu-mi sunt date în valoarea lor, căci nici nu se poate prețui, ce valoare au. Cel ce le are, le-a pus în vânzare pentru 500 piese de aur. Dacă vrei să le iei, o singură piatră face 500 piese de aur, iar cu celelalte te împodobești tu și nepoata ta.” Tânăra îi spuse că, dorește foarte mult să le ia. Atunci Sf. Macarie îi zise: „Vino la mine și le vezi.” Ea nu mai avu răbdare și dându-i 500 piese de aur, îl rugă: „Te rog ia-le tu, căci eu nu vreau să văd pe omul care le vînde.”

Sf. Macarie primind 500 piese de aur, le-a întrebunțat pentru nevoile săracilor din spitalul lui. După câțiva timp, tânăra se întâlnește din nou cu el și-l întreabă: „Te-am rugat să hotărăști în privința acelor pietre prețioase, pentru care ți-am dat 500 piese de aur. Ce-ai făcut?” La care călugărul răspunde: „Chiar în ziua aceea am dat banii primii dela tine pentru pietrele de care ți-am vorbit.” Și dacă vrei să vii, să le vezi în spital, căci acolo le-am dus, vino și le vezi. Dacă-ți plac, le iei, dacă nu primești banii înapoi.” Tânăra plecă cu sfântul Macarie.

În spital erau femei bolnave la etajul de sus și bărbați la etajul de jos. Ajungând la spital, Sf. Macarie îl întreabă: „Ce vrei să vezi întâi: hiacintele sau emerdele?” Ea răspunde: „Cum zici.” El o duse la etajul de sus și-i arătă femeile suferinde și-i zise: „Iată hiacintele.” Apoi coborî cu ea la etajul de jos și arătându-i bărbații îi zise: „Iată emerdele.” Dacă-ți plac, bine; dacă nu, îți dau banii înapoi.” Tânăra adânc mîșcă și umblă, teși fără să zică un cuvânt. Ajungând acasă, căzu bolnavă de necaz, că n'a făcut mai dinainte acest lucru atât de bun. Din acel moment se vindecase însă de sgârclă și nu știa cum să mulțumească Sf. Macarie pentru lecțiunea strășnică ce i-a dat în urma căreia învățase să cunoască pe Dumnezeu, să se cunoască pe sine însuși și să înțeleagă viața într'alt fel.

Monica mama lui Augustin

(Urmare din pag. 4-a)

binecuvântare. Apoi adăugă: „Dar pe mine pregătește-mă Doamne să viu la Tine.”

— Nu așa, mamă, îi taie Augustin vorba.

— Ba da, răspunde Monica după un timp de tăcere. Pe mine nu mă mai poate bucura nimic pe pământ. Mai avusesem o singură dorință de a te vedea pe tine creștin, și lucrul acesta mi-a fost îngăduit de Dumnezeu. Dar acum ce să mai fac eu aici? Augustin nu știu ce să răspundă. Dar îi apucă strâns mâna. Noaptea se lăsase deabinelea. Din când în când doar se mai zărea câte o lumină în port. Luna nu se ivise încă. Abia târziu se duseră să se odihnească.

Câteva zile mai târziu, Monica se îmbolnăvi de friguri. La întrebarea fiului său, că nu-i pare rău

să moară departe de patrie, ea răspunde: „Nici unde nu suntem departe de Dumnezeu.” Peste câteva zile muri. Insuși Augustin îi închise ochii, șoptind: „Câte lacrimi n'ai vărsat tu pentru mine! Vreau ca încrederea ta să nu fie zadarnică; deaceia voi deveni un bun luptător a lui Hristos. Promisiunea făcută la căpătâiul moartei, a ținut-o toată viața. El a devenit unul dintre cei mai mari servi ai lui Hristos, unul care aproape se putea asemăna cu Pavel și cu Luther de mai târziu.

Numele lui e amintit în tot creștinismul, dar alături de el, în totdeauna se aminteste și numele mamei sale Monica, știind că ea a fost partașe la roadele, pe care le-a adus fiul său în împărăția lui Dumnezeu.

PE VECI CU TINE'N PARADIS

de Tufț Șirlanu

Celui din bolți tivite'n zale
Inconjurat de blânde stele,
Mă'ncredințez puterii Tale
În tinerețea vieții mele.

Îți aparțin cu tot ce am,
Cu tot ce simt, cu tot ce sânt,
Că sângele-Ti L-ai pus balsam
Pe sufletu-mi zdrobit și frânt.

Pe cevi mi-e inima a Ta
Că Tu mi-ai spus de-atâteaori:
„În veci Eu nu te voi lăsa,
Cu Mine'n veci tu n'ai să mori.”

— O, da, eu știu că'n vecinicie,
În cer de-apururea cu Tine,
Un loc de sfântă bucurie
Ai pregătit și pentru mine.

Eu știu că Tu m'astepti cu drag,
M'astepti cu brațul larg deschis,
Să ure cu sufletul pribeag
Pe veci cu Tine'n paradis.

Ci știu prea Bunule Părinte
Că'n schimbul dragostei Divine,
Va trebuii pe drumuri sfinte
Spre cer să Te urmez pe Tine.

Ajută-mă și-mi dă putere,
Că fără Tine sunt nimica...
În clipe grele și'n durere
Alungă dela mine frica.

Și-așa clipită de clipită
Va trece viața-mi ca un vis,
Spre viața vecinică, dorită,
Pe veci cu Tine'n Paradis...

De vorbă cu tinerii

PRIETENIA

Prietenia este un lucru necesar și această afirmație este prea adevărată. O găsim spusă preluând din operele filozofilor. Poeții au scris cele mai frumoase pagini, cântând această trebuință a inimii omenești.

Dacă prietenia e folositoare tuturor, ea e cu mult mai folositoare tineretului, acelei vârste pentru

care singurătatea este insuportabilă și în care ai atâtea nevoi de un om, căruia să-i descoperi tainele inimii. Această vârstă, de care descurajarea se prinde foarte repede, are nevoie de un prieten. Prietenul va fi acel inger păzitor, care ne apără de vicii, va fi acel bun samaritan, care în zile de tristețe și de primărie morală, va veni să ne mângâie și să ne ridice, el va fi deasemeni și acel deșteptător al energiei noastre, care ne va împinge tot mai înainte, tot mai sus.

Se spune că, la vechii spartani, prietenia făcea parte din legislație. Leurg porneau să fie fiecare oștean să-și alege un prieten printre tovarășii lui de arme. Ei trebuiau să meargă împreună la luptă, să vegheze unul asupra celuilalt, să se sfătuiască cum să facă, ca patria lor să fie biruitoare. Dacă unu din ei cădea pe câmpul de luptă, celalalt îi păzea cadavrul și-l readucea pe scutul său în pământul strămoșesc.

Tinerilor, voi cari intrați în viață, vă așteaptă destule greutăți. Aceasta o știți bine. Va trebui să luptați vitejește, pentru a vă păstra inima curată și voința fără scăderi. Nu plecați singuri la luptă, câștigați-vă prieteni, cari dacă n-au să fie totdeauna lănga voi, vor fi totuși în inima voastră, iubindu-vă și sfătuindu-vă.

Amicitia este, după Lacordaire, căsătoria a două suflete, cari se unesc pentru a îndeplini munca vieții. Această muncă a vieții este desfășurarea întregii noastre ființe în frumos, în adevăr și în bine. Noi nu iubim pentru a căuta binele nostru, cum fac egoiștii de rând, ci pentru a face fericire celor pe cari îi iubim. Prietenii vor îndepărta unul de altul tot ceia ce ar primejdiu legăturile lor sufletești și

în amurgul unei frumoase zile de vară, păsările încep să vorbească despre viață.

Cioara puse întrebarea: „Ce e viața?” Păsările căzură pe gânduri. — Dar priveghetoarea zise: „Viața este un cântec...”

„Nu răspunse cineva. Asta era cântărea, care tocmai își scotea capul din gaură. — Viața este o luptă în întunec.”

„Eu cred că viața înseamnă înflorire”, — răspunse un boboc de trandafir. Dar fluturile, care numai ce sosise în sbor și plin de bucurie, se așezase pe trandafirul, care înflorea, exclamă: „Viața este un joc frumos.” O libelulă, stând pe un spin de trandafir, spuse: „Viața în sine este frumoasă, dar e scurtă și trece ca umbra.”

„Proștilor, viața nu-i altceva, decât o muncă,” — spuse îmbufnată furnica, udă de sudoare, făcându-și de lucru pe lângă un fir de paiu. În timpul acesta câteva picături de rouă căzură pe pământ, șoptind parcă: „Viața este o suferință!” Vulturul care era și el de față, spuse: „Viața este libertate, viață dă totul celor puternici.” Și bățând puternic din aripi, se ridică cu măreție în sus.

Începu să se întunece. Vrabia propuse să se sfârșească discuția. În timpul acesta vântul de seară fremătă peste vărfurile copacilor.

„Viața este un vis!” — spuse bufnița șezând în scorbura copacului. Toți ascultau și spuseră duși pe gânduri: „În definitiv cine va clarifica această problemă?”

vor pune totul în joc spre o cât mai perfectă stare a relațiilor dintre ei. Pentru a îndepărta răul, care amenință și ar putea să înjosască, și pentru a face binele, care desăvârșește, prietenii își vor împune munci grele, vor suporta grele oboșeli, își vor ferți averea, chiar viața, dacă acest lucru este necesar, căci prietenia nu poate exista și trebuie s'o spunem fără devotament, fără darea întregă a ființei noastre!

Cine știe, viață nu-i oare numai un gând?”

„Eu cel puțin așa cred. Asta e filozofia mea și cu ea dormit strașnic” — adaugă bufnița.

Liniștea se întronă pretutindeni. În zori, un mare învățat făcându-și odaia sa, își stinse lampa și, pregătindu-se de culcare, murmură oftând: „Viața este o dorință neimplinită.”

„Vântul diminetii șopti: „Viața este o mișcare vesnică.” Pe paștea verde păștea un bou și, auzind părerile tuturor, spuse: „Viața este o distrugere. Iată priviți eu iau viața ierbii ca să trăiesc eu, iar mâine, poate, oamenii vor vor mânca pe mine ca să trăiască ei!” Cărarul întrerupându-l, spuse: „Viața este o închisoare vesnică; te naști și mori în colivie.”

O cloșcă grijulie, cu cărdul de rătuște cari o țarau spre gâră apropiată, spuse: „Viața este imposibilitate.” Un păianjen mare, de sub frunza stejarului spuse: „Prietenii nu știți ce e viața, viața e o incurcătură vesnică. De tocmai prin mijlocul acesta greșit eu ajung la palate.”

— „Și așa ce e viața? Vă întrebați”, scumpii prieteni cititori. fost un om mai mare decât acei pe care i-a slăvit lumea și care în suferințe și în lupta vieții, dându-și și viața sa pentru alții a spus: „Pentru mine viața e Hristos, iar moartea e un câștig” Filipeni 1:21. Scumpe cititori, așa-i și pentru tine?!... tr. de L.

Ești abonat numai pe jumătate de an? Deja ai întârziat puțin cu reînnoirea abonamentului. Nu mă zăbovi! Trimete imediat banii.

Cești și răspândiți

Farul Creștin

„Ce este omul ca să te gândești la el și fiul omului ca să-l bagi în seamă?” (Ps. 8:4.)

DIN LUMEA RELIGIOASĂ

Dela noi

În ziua de 24 Iunie s'a oficiat cununia religioasă a fr. Farcăș Gheorghe din Covăsânț cu sora F. Eufrosina din Sâmbăneț, jud. Arad. Actul cununiei a fost oficiat de fr. Lulușa din Covăsânț, corul din Covăsânț a împodobit frumos programul spre slava Domnului.

* * *

În ziua de 29 Iunie, a avut loc în biserica baptistă din Obreja, serbarea tineretului din cercul Valea-Bistra. Programul a fost condus de fr. J. Antone, au vorbit frații Hader Ionel, Suciu Ion, Ion Găbă, Voșu Beg și Mireea Tudor.

* * *

În comuna Obreja, jud. Severin, a avut loc un botez cu 5 suflete. Actul botezului l-a făcut fr. Mireea Tudor, predicatorul cercului, corul din loc și muzica din Glimboca au cântat spre slavă Domnului. Domnul să binecuvânteze noule plante în via Sa.

* * *

În ziua de 29 Iunie, biserica baptistă din Gurba, jud. Arad, a avut o nespusă bucurie, fiind vizitată de tineretul din biserica din Ineu. Programul frumos împodobit cu soluri, poezii, duete și muzică a fost condus de fr. Mara Cornel, iar din Cuvântul Domnului a vorbit fr. Blăgăreț din Ineu.

* * *

A doua zi de Rusalii, frații din Șepreus, jud. Arad, au avut un botez cu 9 suflete. Botezul a fost îndeplinit de fr. Oală Avram, ajutat de fr. Mara Andrei. După botez tineretul a avut un frumos program, corul din Cermei a împodobit frumosă serbare. Domnul să binecuvânteze noule plante în via Sa.

* * *

Biserica baptistă din com. Ipotești, jud. Suceava, a avut o nespusă bucurie, fiind vizitată de fr. Silvestru Ungureanu, predicatorle comunității Mîlcoveni. Fratele a avut o frumoasă evanghelizare și la sfârșit a făcut o catehizare cu prietenii, cari au hotărât a urma pe Domnul Isus Hristos.

* * *

Se caută pentru București, doi frați baptiști, de meserie frizeri, care să aibă vârsta: unul până la 35 ani, altul până la 50, cu un salariu de 3500 lei lunar. Doritorii se vor adresa „Farului Creștin”

* * *

În ziua de 9 Iunie, a avut loc căsătoria fr. Ticărat Petru cu sora Floare Avram din com. Tășad. Actul cununiei a fost îndeplinit de fr. Ioan Gligor. A fost o mare bucurie.

În ziua de 25 Mai, a trecut la cele veșnice fr. Moza Teodor, din com. Cotiglet, jud. Bihor. Fratele a fost presbiterul bisericii, fiind în vârstă de 70 ani. Serviciul înmormântării a fost îndeplinit de fr. Ioan Gligor, Gică Florian și N. Dărbăban.

* * *

Biserica baptistă din Curtici, jud. Arad, a avut în ziua de 9 Iunie un frumos botez de 10 suflete din Curtici, Macea și Sâmbăneț. Din Cuvântul Domnului au vorbit frații Teodor Iov, Ioan Băluț, orb, din Cugir. A cântat spre slava Domnului muzica și corul din loc. Seara tineretul a avut un frumos program, împodobit cu poezii, soluri, orchestra, muzica și corul, fiind condus de fr. Șarîi Lazăr din Sâmbăneț. Domnul Isus să binecuvânteze pe noule plante în via Sa.

* * *

Un frate are o fetiță de 14 ani, are școala primară terminată și mult ar dori să o dea la o familie creștină, pentru a învăța creștina. Cine dorește să o ia, să se adreseze: Hălmașu, alita Ciungănească Nr. 205, jud. Arad.

* * *

După o lungă și grea suferință a trecut la cele veșnice sora Lucreția Lărke de 28 ani. Serviciul de înmormântare a fost condus de fr. predicator Șelban Ironim. Au mai vorbit și fr. Roșu Culța, N. Groza, V. Ștef și S. Ironim seminarist. A cântat corul din Ohaba. Domnul să bine-

cuvânteze micul copil rămas în urma sorei.

Dela afară

Fr. Antonio Mauricio este misionarul fraților baptiști din Portugalia. El nu e un păstor local, ci mistonează pe tot cuprinsul țării. Lucrarea bisericilor e în plină dezvoltare. Ei au un seminar de pregătire a predicatorilor în orașul Porto. Deși nu sunt prea numeroși, totuși se străduiesc să facă lucruri mari. Ei au început să întretină o misiune în Angola, Africa. În acest loc ei întretin doi predicatori de ai lor. Toate bisericile au predicatori cari au făcut seminarul. Cea mai frumoasă clădire a bisericii e în orașul Leiria, și e clădită din donațiile unui singur frate.

* * *

Fr. Yoshwara din Japonia poate fi pe drept cuvânt al doilea Kagawa. El când l-a primit pe Isus, a ales să meargă în suburbia Fukuoka și să lucreze printre cei mai răi oameni, să le arate lumina vieții în Isus. El în această lucrare e sigur de cuvintele lui Isus: „Nu te teme, eu voi fi cu tine.”

* * *

Fr. Donato Ruiz e unul din pionierii lucrării între baptiștii din Mexico.

* * *

Fr. Celestino Ermili și soția sunt misionarii baptiștilor din Paraguay.

Cuțoara cu întrebări

Întrebarea Nr. 8.

Puteți să-mi explicați I Sam. 31, 4—5 și II Sam. 1, 6—10? Cele două istorisiri despre moartea lui Saul nu se potrivesc.

Autenticitatea primului fapt sare în ochi, pe când povestirea zisă de Amalec este inventată. Este de o importanță foarte mare, când studiezi Biblia, să știi să deosebești între conținutul istorisirii și istorisirea însăși. Niciun fapt condamnat sau înșelător în Biblie n'a fost sancționat sau inspirat de Dumnezeu; dar rezumatul pe care scriitorul inspirat l'a dat, este totdeauna inspirat de Dumnezeu. Cuvintele tânărului Amalec pe care le spune înaintea lui David sunt false și lată dece: Saul a căzut mort pe muntele Gihon; tânărul Amalec, dușman neîmpăcat al poporului Israel, se unește cu cei care „a doua zi (după moartea lui Saul) veni să jefuască morții.” (I Sam. 31, 8). În timpul acestui fapt respingător, el găsește corpul lui Saul și fură coroana

și brățara sa. După trei zile, el vine la David, căruia îi povestește după felul lui moartea regelui lui Israel, în speranța iluzorie că David va răsplăti foarte larg pe purtătorul unei astfel de știri importante. Noi știm sfârșitul istorisirii, Dumnezeu înregistrând în Cuvântul Său minciuna tânărului Amalec, a voit să dea mai mult relief acestui cuvânt din Noul Testament: „Nu vă mîntiți unii pe alții.”

Omul nemântuit El este

1. Pierdut (Luca 19:10).
2. Păcătos (Romani 3:19).
3. Condamnat (Ioan 3:18).
4. Mort în păcate (Efeseni 2:1).

„Veghiați, fiți tari în credință, fiți oameni, întăriți-vă!” (I Cor. 16:13.)

COȘULEȚUL CU MERE DE AUR

Bucuria care nu va fi în cer

La o întrunire a credincioșilor, cineva a pus celor de față următoarea întrebare: Ce bucurie nu va fi în cer? Nimeni nu a putut răspunde. Toți erau nedumeriți și se întrebau că, în cer să nu fie o oarecare bucurie? Da, răspunse cel care a întrebat, în cer noi și nimeni nu va avea bucuria de a aduce vremea suferinței la Isus. Această bucurie aparține numai pământului.

Ce adevăr mare în răspunsul acesta! Și când ne gândim că, noi de câteva ori călcăm în picioare această bucurie și nu râvnim să o avem! Suflete dragă, caută să ai cât mai mare parte din această bucurie.

Prințesa și diamantele

O prințesă, ce s'a întors la Domnul și-a vândut diamantele și bijuteriile scumpe și a dat bani pentru clădirea unui spital. Când venea să viziteze spitalul, prințesa avea obicei să spună, că ea își vede încă bijuteriile și diamantele strălucind în ochii bolnavilor, care erau tratați în spital, plini de recunoștință pentru darul ei măreț și binefăcător. Multă alinare poate aduce darul celui credincios!

Și multe diamante nu sunt încă la locul, care li se cuvine, ci stau ascunse în cutiile stăpânilor lor, dormind numai de renumele de a avea multe pietre strălucitoare. Multe talente strălucite stau îngropate în pământ de robii lenoși și egoști.

Nu ascundeți darurile voastre. Puneți-le în lucru. Ele vor aduce multă binecuvântare și vouă și semenilor voștri.

Urmele lui Dumnezeu

Un învățat călătorea prin pustie, și își luase cu el câțiva arabi, ca să-i servească de călăuză. Indată ce apuse soarele, unul din arabi întinse jos un covor, și își făcu rugăciunea sa. După ce o termină învățatul îi privi cu dispreț și zise:

„Ce ai făcut tu acolo?” — „Eu m'am rugat” — răspunse arabul. — „Te rog și cui anume?” — „Lui Alah, lui Dumnezeu”. Învățatul îi zâmbi și-l întrebă: „Ai văzut tu vreodată pe Dumnezeu?” — „Nu”. — „L-ai pipăit tu vreodată cu mâinile tale pe Dumnezeu?” — „Nu” răspunse din nou arabul.

„Atunci ești un mare nebun, dacă crezi într'un Dumnezeu, pe care nu l-ai văzut, și nu l-ai pipăit cu mâinile tale.”

Arabul nu mai răspunse nimic. Se așeză deci jos să se culce, pentru că a doua zi să se trezească cu puțin înainte de răsăritul soarelui. La ieșirea din cort învățatul zise călăuzei sale: „Pe aici a

trecut astă noapte o cămilă. „Atunci arabul întrebă: „Ai văzut cămila” „Nu”. „Ai pipăit cămila cu mâinile d-voastră?” „Nu”, răspunse învățatul. „Atunci sunteți un învățat ciudat, dacă vă gândiți la o cămilă, pe care nu ați văzut-o, nu ați pipăit-o.” „Dar”, răspunse învățatul, se văd doar în nisipul din jurul cortului urmele picioarelor ei.

În momentul acela soarele răsări cu o măreață strălucire de culori, cum numai în orient se poate vedea cu o ușoară mișcare de mână arabul arată spre răsărit și zise: „Priviți urmele Creatorului și atunci veți ști că există Dumnezeu.

Sigur ca și orbul

Într-o școală copiii citeau capitolul 9 din Evanghelia după Ioan. După ce învățătorul le-a pus câteva întrebări, cu privire la acest text, o fetiță mică a spus: „Sărmanul orb, el a fost sigur de ceiace a spus: „Eu una știu, că eram orb și acum văd.” Iar un băiețel a spus: „Și eu știu una tot așa de sigur cum a știut orbul.” Ce? întrebă ceilalți. „Că toate păcatele mele sunt iertate, pentru că Isus care a deschis ochii orbului, a murit pentru mine pe cruce”, răspunde băiețelul credincios.

Ești și tu așa de sigur ca orbul și ca acest băiat că, Domnul ți-a deschis ochii sufletului tău?

„Nu sunt singur, căci Tatăl este cu mine”

Un băiețel se găsea în fața unei operații grele, la care trebuia să fie supus. Tatăl lui era acolo cu el. Cu câtă spaimă se uita băiețelul la instrumentele de operație, care erau acolo pe masă! Băiețelul trebuia să se suie pe masa de operație; dar nu avea curaj. După multe stăruințe a făcut acest lucru. A apucat însă pe tatăl său de mână și a zis doctorului, care trebuia să facă operația: „Dacă tatăl meu mă ține de mână, puteți să faceți cu mine ce voiți.” Faptul că simțea mâna puternică și iubitoare a tatălui său, îl făcea să fie mângălat și încurajat. De la această mână nu primise până atunci decât bine. Să nu învățăm și noi de la acest copil? N'avem noi în cer un Tată atotputernic? Dece să nu ne ținem de mâna Lui cea tare? Ea ne ocrotește mai bine decât mâna unui tată de pe pământ.

„Dați și vi se va da”

Un om mergea pe malul unui râu cu gând să se arunce în apă și să o sfârșească cu viața. O fetiță i-a ieșit înainte, era prost îmbrăcată și plângea. „Ce ai tu copilă de plângi?” — „Mama e greu bolnavă și n'avem ce mânca.” Atunci omul a scos tot ce avea în buzunar și a dat

fetitei, fiindcă își zicea el tot mă înec. Cum a primit banii, fetița s'a inveselit și a pornit fuga spre casă. Atunci omul s'a luat după ea ca să vadă unde intră.

Când a intrat în casă, fetița arată fericită, ce i-a dat un domn și tot ai casei s'au bucurat. Văzând aceasta omul și-a zis: Iată cu ce puțin lucru poți să faci pe alții fericiți! Și s'a hotărât să facă tot ce-i va sta în putință, ca să vină în ajutorul unor oameni așa de lipsiți. În felul acesta gândul i s'a mutat în altă parte; cum să ajute pe acei oameni și a părăsit gândul de a se sinucide.

Căți nu s'ar ușura necazul, dacă ar veni în ajutorul altora, mult mai necăjiți și mai lipsiți decât ei.

BIBLIA

Dacă un părinte ar scrie fiului său o scrisoare și acesta ar arunca-o într'un colț fără să o mai citească, tatăl l-ar putea numi pe fiul său, cu drept cuvânt, un nelegiuit.

Și tu ești azi în categoria acestuia, dacă lași Biblia necitită, această scrisoare, pe care ți-a dat-o Dumnezeu din cer; sau dacă o disprețuiești și o calci în picioare.

Este Hristos în convorbirea ta?

Un tânăr predica odată în prezența unui teolog renumit. După ce termină, tânărul întrebă pe teolog ce impresie i-a făcut predica lui. „O predică foarte slabă” fu răspunsul. Ea m'a costat multă osteneală și timp. Cum nu găsești de-a explica textului meu destul de clar? Sau ilustrațiile mele nu au fost potrivite? Dece oare a fost predica mea slabă? „Pentru că lipsea Hristos din ea”, răspunse bătrânul serv al lui Dumnezeu, cu înimă întristată.

Este Hristos în predica ta, în viața ta, și în purtarea ta de toate zilele? Dacă da, atunci ferice de tine.

Porunci pentru predicatori

1. Să facă poporul să aibă încredere în el și în tot ce spune.
2. Să facă poporul să cunoască, că el pune mai mult preț pe viața spirituală.
3. Să fie bineprimitor față de vizitatori.
4. Să caute ca serviciile să fie cât mai bine aranjate.
5. Să încurajeze și înflăcăreze pe frați.
6. Să nu se împace cu păcatul.
7. Să inspire pe alții să vină la biserică.
8. Să se întărească pe sine.
9. Să aibă legătură cu Dumnezeu.
10. Să facă pe alții să cunoască în el pe omul care trăiește ce predică.